

Bí Mật Không Thể Nói

Contents

Bí Mật Không Thể Nói	1
1. Chương 1: 1	1
2. Chương 2: 2	3
3. Chương 3: 3	5
4. Chương 4: Bí Mật Không Thể Nói 4	7
5. Chương 5: Bí Mật Không Thể Nói 5	10
6. Chương 6: Bạch Nhật Mộng	13
7. Chương 7: 6	15
8. Chương 8: Bí Mật Không Thể Nói 7	17
9. Chương 9: Mùa Hạ	19

Bí Mật Không Thể Nói

Giới thiệu

Tựa: Bất năng thuyết đích bí mật || Bí mật không thể nóiThể loại: Đam mỹ, hiện đại, ngược tâm, học đườngNgười dịch:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-khong-the-noi>

1. Chương 1: 1

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Em mang những lời đã nói cùng anh chôn trong hoa viên, cho dù có từ bỏ thì xin anh hãy nhớ rằng, anh vĩnh viễn là bí mật không thể nói của em ...

Gió trong hoa viên vẫn ôn hòa như thế, những cây cao che lấp ánh nắng, trên mặt đất chỉ sót lại vài vệt sáng loang lổ. Ở trong vườn, một nam sinh cao to nhưng xanh xao ngồi trên một cái xích đu được kết bằng dây leo, đôi mắt màu nâu sâu thẳm của cậu lặng lẽ nhìn về nơi xa, chỉ nhìn chứ không có chút biểu hiện nào. Những ngón tay thon dài nắm chặt lấy hai bên xích đu, không muốn bỏ ra. Bây giờ, thứ duy nhất có thể cho cậu sự thanh thản chính là cái xích đu này.

Mẹ cậu nấp sau cửa kính đã khóc khi nhìn thấy tất cả, những giọt nước mắt lấp lánh làm ướt gương mặt xinh đẹp của bà, tim bà đau đớn như muốn thắt lại. Người đàn bà này trên thương trường hô mưa gọi gió, vậy mà lúc này lại khóc một cách bất lực đến vậy. Trong kí ức của mình, bà mơ hồ nhớ lại những lời bác sĩ

nói vào một tháng trước: “Cậu nhà mắc bệnh máu trắng, do phát hiện quá trễ nên bệnh tình trở nên tồi tệ, cậu nhà có khả năng ...”

“Cái gì?! Bác sĩ xin ngài cứ tiếp tục nói!” Bà thở gấp, bác sĩ lắc đầu thương xót.

“Tôi cho rằng cậu nhà không cần phải tiếp tục chữa trị nữa!” Bác sĩ nói xong cầm hộp thuốc lên rồi khỏi, còn bà nằm dài trên mặt đất lạnh lẽo, cảm thấy thế giới như sụp đổ, bà hoàn toàn suy sụp rồi.

Còn cậu lại không có phản ứng gì, giống như là không biết gì cả. Chỉ thấy sự trống rỗng cùng nỗi bi thương trong đôi mắt ngày càng tăng thêm, cứ ngẩn ngơ nhìn về phía trước. Cho đến khi sinh mệnh kết thúc, tôi cũng không có được thứ tôi muốn.

Cho đến khi gặp được anh em tốt của mình cũng hoàn toàn là sự trùng hợp.

Cậu bị kéo đến một buổi vũ hội, nơi mà người của giới thượng lưu lui tới, bên trong đều là các cậu ấm cô chiêu ăn bận xinh đẹp, sang trọng. Cậu cực kì không tình nguyện ngồi vào ghế sôpha nơi góc phòng, ánh mắt lạnh lùng không quan tâm đến ai, bao gồm cả những cô gái đến bắt chuyện với cậu. Tuy mặt cậu xanh xao như tờ giấy trắng, nhưng vẫn không dấu được sự lạnh lùng kiêu ngạo cùng khí chất khác thường phát ra từ người cậu.

Người có cùng thứ khí chất như cậu – hỗn huyết mỹ nam Lãnh Tử Mộc, lúc này đang cùng các cô gái xinh đẹp nói chuyện rất vui vẻ. Nhất cử nhất động của anh, thậm chí là một nụ cười vô ý của anh cũng đủ làm người khác điên cuồng.

Lúc này, Lãnh Tử Mộc phát hiện ra cậu, Lãnh Tử Mộc đi qua bên đó, mang theo nụ cười thân thiện, nhẹ nhàng nói: “Sao lại không ra chơi cùng mọi người vậy?”

Cậu vẫn cứ cúi đầu như không nghe thấy, không hề có một động tác cùng lời nói nào.

Lãnh Tử Mộc không ôn hòa cũng không nóng giận, nhấn nạt nói: “Loại người giống như cậu, đáng ra phải cùng những người cùng tuổi chơi đùa mới phải a! Chúng tôi đang chơi bắt ma, cậu có muốn chơi không?”

Nhưng cậu vẫn như cũ không phản ứng, Lãnh Tử Mộc có chút tức giận rồi, anh rất không khách khí nói: “Tên nhóc cậu bị câm sao?”

Lúc này cậu mới ngẩng đầu lên, âm thanh xung quanh như ngưng đọng! Khuôn mặt ... thật là đẹp! Thanh tú xinh đẹp, đẹp trai như SD vậy, đặc biệt là đôi mắt anh đào màu nâu nhạt sâu thẳm, có một loại sức mạnh làm người khác phải rung động. Lãnh Tử Mộc có chút cảm giác bị lấn áp, anh cũng đã cảm nhận được, tên này không giống như những kẻ mạnh khác!

“Lăng Nguyên Vân” Không ít cô nữ sinh hô lên tên của cậu, Lăng Nguyên Vân? Là thiếu niên thiên tài sinh ra trong một đơn thân gia đình với người mẹ rất có thể lực sao? Người duy nhất trong truyền thuyết

có thể cạnh tranh cùng mình? Lãnh Tử Mộc cảm thấy bản thân ban nãy đúng là có mắt không trông.

Lăng Nguyên Vân chậm rãi nói: “Anh có biết không, chỉ có chim sẻ mới giống như anh, hết sức ồn ào!” Lăng Nguyên Vân lại quay đầu sang bên khác, tiếp tục tiến hành chủ nghĩa cá nhân.

Cánh tay đang cầm ly rượu của Lãnh Tử Mộc có chút run rồi, đôi mắt xanh nhạt của anh phát ra một loại sắc thái quỷ mị.

“Ồ, thì thôi vậy! Đứa trẻ cô độc!” Lãnh Tử Mộc đặt tay lên vai của Lăng Nguyên Vân, Lăng Nguyên Vân đứng dậy, hướng cửa lớn đi ra ngoài. Lãnh Tử Mộc ở phía sau cậu lộ ra nụ cười xinh đẹp mê hồn.

Lăng Nguyên Vân, cậu nhất định sẽ làm bạn với tôi! Cậu hãy nhớ lấy cho tôi!

2. Chương 2: 2

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Mùa xuân dịu dàng, mang đến cho người ta sự ấm áp, cũng mang đến cho người ta sự tuyệt vọng ...

Cậu lại tĩnh lặng ngồi trên cái xích đu trong vườn, nhìn lên bầu trời, một màu xanh bát ngát cho người ta sự khùng hoảng không tên. Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng bước chân, bất thành linh, cậu quay đầu lại làm cho Lãnh Tử Mộc giật mình. Lăng Nguyên Vân híp mắt lại, đánh giá người trước mặt: mái tóc màu tím bay phất phơ trong điệu vũ của gió xuân, đôi mắt xinh đẹp màu xanh nhạt toả ra những tia sáng lấp lánh không gì sánh được, sống mũi cao cao vừa cứng cõi lại thẳng tắp, đôi môi nhàn nhạt như luôn phẳng phất nụ cười. Lăng Nguyên Vân cảm thấy có chút quen mắt.

Trong tay Lãnh Tử Mộc cầm chặt một bó hồng xinh đẹp, yêu diễm và rực rỡ. Lãnh Tử Mộc đưa bó hồng trong tay lên, vẫn giữ nụ cười rạng rỡ ấy mà nói: “Hoa tôi tặng cho bác gái, đẹp lắm phải không!”

Lăng Nguyên Vân suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng: “Anh là ai?”

Không cần nghi ngờ nữa, ba chữ này đối với Lãnh Tử Mộc đúng là đả kích lớn nhất, Lãnh Tử Mộc ngăn người hồi lâu mới nói: “Xin lỗi, hôm đó tôi quên tự giới thiệu, tôi tên Lãnh tử Mộc.”

Lăng Nguyên Vân vẫn lãnh khốc như cũ mà nói: “Anh sao lại ở đây?”

Lãnh Tử Mộc không hề tức giận, ngược lại còn nhần nại hơn: “Chúng ta làm bạn được không? Có thêm vài người bạn thì cuộc sống sẽ trở nên tươi sáng hơn a!”

“Tôi nói lại lần nữa, tránh ra!” Lăng Nguyên Vân lại tức giận rồi, cậu không hề khách khí mà đẩy Lãnh Tử Mộc ra.

Lúc này đây, mẹ của Lăng Nguyên Vân đi đến, trên mặt bà mang theo nụ cười ấm áp: “Quan hệ của các con tốt quá đấy chứ!” Bà cười tỏ vẻ vô cùng hài lòng mà nói.

“Đúng a! Bác gái!” Còn chưa để Lăng Nguyên Vân kịp nói, Lãnh Tử Mộc đã vội vã trả lời, Lăng Nguyên Vân chỉ đứng trên mặt đất trở nên trầm mặc.

“Vậy thì tốt rồi, đứa nhỏ tiểu Vân này từ nhỏ đã cô độc, không thích giao thiệp với người khác, giờ cũng nên quen mấy người bạn thôi!” Mẹ cậu vui vẻ gật đầu.

“Bác gái, xin hãy nhận lấy những đóa hoa hồng con đã chân thành vì người hái ở trong hoa viên, người phụ nữ đẹp như bác gái, thì mới xứng với loài hoa tươi này!” Lãnh Tử Mộc nói làm bà cảm thấy ngại.

“Tiểu Vân, con coi tiểu Mộc lễ phép chưa kìa ” Bà hết lời khen Lãnh Tử Mộc, Lăng Nguyên Vân vẫn như cũ không có biểu tình gì, trong đôi mắt màu nâu không nhìn ra có bất kỳ tình cảm nào. Lãnh Tử Mộc nghi hoặc, chẳng lẽ cậu thật sự giống như trong truyền thuyết, không có tình cảm. Là một thiếu niên đem bản thân nhốt chặt trong nội tâm của mình sao? Anh không muốn xác định, anh còn muốn thử cái đã.

Mẹ cậu để Lãnh Tử Mộc vào nhà nói chuyện, thuận tiện cũng kéo luôn Lăng Nguyên Vân đang đứng đó vào nhà, Lãnh Tử Mộc ưu nhã ngồi lên một cái ghế sofa nhỏ ở bên cạnh, vẫn giữ nguyên nụ cười, làm cho bà nhìn thấy mà trong lòng cảm khái, nếu con của mình cũng mạnh khỏe hiểu chuyện như vậy thì tốt quá rồi. Lăng Nguyên Vân cực kì không tình nguyện ngồi đối diện Lãnh Tử Mộc.

“Tiểu Mộc, cha mẹ con vẫn khỏe chứ?” Bà hỏi.

“Cha con sức khỏe vẫn tốt, chỉ là ...” Lãnh Tử Mộc ngập ngừng.

“Sao rồi?” Bà hỏi gấp.

“Mẹ vì bệnh nên qua đời rồi.” Lãnh Tử Mộc vừa nói xong, bà liền thổn thức.

“Mỹ Uyển a!” Lãnh Tử Mộc kinh ngạc nhìn bà khóc nức nở, Lăng Nguyên Vân trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

“Mỹ Uyển là chị em đã cùng ta chơi từ nhỏ đến lớn, chúng ta giống như chị em ruột vậy, chúng ta sinh con trong cùng một ngày, đã định sẵn lời thề, đợi các con trưởng thành rồi sẽ kết làm anh em. Nhưng sau khi ta xuất viện, bà ấy biến mất rồi, cho đến mấy ngày trước, công ty chúng ta cử hành ăn mừng, ta đọc được tư liệu của con.” Bà tiếp tục nói cho xong, nhưng Lãnh Tử Mộc cùng Lăng Nguyên Vân vẫn còn sốc, thật sao, phải cùng tên này, làm anh em???

Một ngày mà cứ như một năm a! Kể từ sau làm anh em với tên này... Lăng Nguyên Vân vô nại dùng một cánh tay chống lấy cái đầu sắp nổ của mình, nhìn người trước mắt cứ lướt qua lướt lại.

“Tiểu Vân a! Ngày mai có một buổi tụ hội, di muốn chúng ta đi dự!” Lãnh Tử Mộc ôm lấy một xấp đơn kế hoạch dày thật dày, toàn là lịch trình an bài cho những ngày gần đây. Lăng Nguyên Vân chỉ là nhẹ nhàng gật đầu.

“Tiểu Vân” Lãnh Tử Mộc đột nhiên dừng lại. Hắn lại bị sao rồi! (?) Lăng Nguyên Vân ngẩn đầu lên nhìn một cách thiếu kiên nhẫn. Lãnh Tử Mộc đang dùng một bộ dáng vạn phần đáng thương + vô trợ + thương tâm nhìn mình.

“Anh biết, tiểu Vân không muốn làm bạn với anh.” Lãnh Tử Mộc làm ra bộ dáng đáng thương.

Lăng Nguyên Vân chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: “Biết được thì tốt.” Kết quả bị ma ma vô tình phong sát. Lăng Nguyên Vân liếc anh một cái, kết quả lại bị ma ma gõ cho đầu u một cục. Lãnh Tử Mộc nhìn cậu thương xót, lòng nghĩ, có người mẹ như vậy thật là đáng sợ!

3. Chương 3: 3

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Mùa xuân, mùa xuân ấm áp, không mang lại niềm hi vọng ...

Lại là một buổi vũ hội nhằm chán, ma ma mặc bộ lễ phục lấp lánh, nói chuyện vừa theo lễ tiết lại khách sáo. Lăng Nguyên Vân vẫn như trước thực hành chủ nghĩa lãnh khốc của cậu, Lãnh Tử Mộc cũng cùng đám nữ sinh cười nói. Ai ~ rất muốn đi ngủ a! Đột nhiên, một đôi tay lớn kéo Lăng Nguyên Vân từ trạng thái mộng du trở về hiện thực. Nhìn kĩ lại, là Lãnh Tử Mộc.

“Làm cái gì! (?)” Lăng Nguyên Vân nói nghe có vẻ tức giận. Lãnh Tử Mộc mỉm cười, ai cũng không đoán được, anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Bạn à, qua đây đi nào!” Lãnh Tử Mộc vừa nói, vừa dời ánh mắt sang ma ma, ma ma liếc Lăng Nguyên Vân một cái, ý muốn Lăng Nguyên Vân gia nhập với họ. Lăng Nguyên Vân chỉ còn cách lê những bước chân nặng nề đi về phía đám người kia, vài nữ sinh vui vẻ vỗ tay, không ai để ý, trong đôi mắt màu xanh của Lãnh Tử Mộc nhẹ nhàng thoáng qua một chút sắc thái.

“Lăng Nguyên Vân thiếu gia thích ăn gì vậy?” Một nữ sinh dễ thương hỏi.

Lăng Nguyên Vân lãnh tỉnh trả lời: “Xin lỗi, tôi không cần phải trả lời vấn đề này.”

“Vậy ngày thường, Lăng Nguyên Vân thiếu gia có sở thích gì không?” Một nữ sinh khác giành hỏi.

“Xin lỗi, tôi không thể trả lời vấn đề này của cô.” Lại là một câu trả lời lãnh mạc. Sau vài câu hỏi, Lãnh Tử Mộc thật sự bị cậu thuyết phục hoàn toàn rồi, cái tên này, trả lời câu hỏi một chút cũng không thối lộ, vừa trầm vừa lãnh tĩnh, giọng điệu gay gắt, sắc bén, cho người ta cảm giác thờ ơ, khó nắm bắt.

“Tôi phát hiện, tiểu Vân cậu có thể đi làm trinh sát viên cho cục Bảo Mật được rồi đấy!” Lãnh Tử Mộc nói đùa. Vài người nữa cũng cười theo, chỉ có Lăng Nguyên Vân là biểu tình mộc nhiên.

“Nếu không có việc gì nữa thì tôi đi trước!” Lăng Nguyên Vân bỏ lại một câu thì đi rồi, Lãnh Tử Mộc khẽ nheo mắt nhìn theo bóng cậu. Lăng Nguyên Vân, con tim của cậu liệu có thật sự giống như bề ngoài, lạnh lùng thờ ơ vậy không? Tôi càng ngày càng hoài nghi rồi ...

Mặc âu phục đi trên con đường lớn phồn hoa này, cảm giác thật sự rất bất tiện, Lăng Nguyên Vân càng ngày càng chịu không nổi những ánh nhìn khác thường của mọi người, cậu xoay người, đi vào một tiệm quần áo.

“Chào mừng cậu ghé thăm!” Giọng nói ngọt ngào của người phục vụ vang lên.

Đây là một tiệm quần áo tương đối khác biệt, lúc Lăng Nguyên Vân từ trong tiệm bước ra, cậu đã trở thành một thanh niên cá tính nhưng không kém phần ngạo mạn, sự nhã nhặn lịch sự khi nãy dường như chưa từng xuất hiện ở nơi cậu vậy, cũng có thể, đây mới thật sự là Lăng Nguyên Vân!

Cậu dạo phố hết nửa ngày, cảm thấy nó rất vô nghĩa, thật không hiểu nổi, những người này có tuổi xuân tốt đẹp, sao cứ đem thời gian lãng phí vào những việc vô vị như dạo phố?

Đột nhiên, trong cậu dâng lên một nỗi bi ai không tên, nếu như thượng đế lão nhân gia có thể cho cậu sống thêm vài năm, để cậu có thể vui vẻ đi làm, cho dù là công việc hèn mọn nhất cũng không sao, có đôi lúc, nguyện vọng của con người chỉ nhỏ bé vậy thôi, đến khi biết được sắp mất đi rồi mới muốn nắm bắt lấy.

Lăng Nguyên Vân cuối đầu, nước mắt bắt đầu tràn ra từ khóe mắt, bản thân cậu cũng giật mình, tôi, sao lại khóc chứ? Tôi không phải trước giờ đều rất kiên cường sao? Lúc sáu tuổi, khi đó ba ba qua đời, tôi đứng trước thi thể của ba ba, nhìn ông ấy, nhưng không giống như những người khác vừa kêu vừa hét, mà tôi nhẹ nhàng lau nước mắt cho mẹ, tôi hiểu rõ mình không được khóc, bởi vì sau này chỉ có thể trông cậy vào bản thân mà thôi, tôi phải xoa dịu vết thương trong lòng ma ma, trong những ngày không có ba ba, tôi phải bảo vệ bà.

Lăng Nguyên Vân chùi chùi nước mắt, nhưng, tôi thật sự, thật sự phải như vậy mà chết sao? Tôi không muốn như vậy mà đi gặp ba ba, tôi còn chưa bảo vệ ma ma thật tốt, tôi còn chưa cho bà hạnh phúc, tôi vẫn còn rất luyến tiếc.

Cuối cùng, Lăng Nguyên Vân ngồi ở vệ đường ôm đầu khóc lớn, rất đau lòng, trước giờ chưa từng đau lòng như thế qua. Xin lỗi, ba ba, con không thể cho người một sự giao phó.

4. Chương 4: Bí Mật Không Thể Nói 4

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Màu sắc của mùa xuân giống như tinh linh, cho người ta sự ngọt ngào và cũng cho người ta sự đắng cay

Về đến nhà, khắp nơi đều đen thui. Lăng Nguyên Vân nhẹ nhàng đi vào trong. Khi nhìn thấy con người ở dưới ánh đèn vàng vọt, cậu cau mày.

“Sao anh lại ở đây?” Cậu cảm thấy có chút kì lạ.

Lãnh Tử Mộc nở một nụ cười tuyệt đẹp bảo: “Thế nào, kinh ngạc lắm sao?”

“Không” Lăng Nguyên Vân ngồi trên ghế sôpha, cậu cầm lấy cái ly trên bàn, uống ngụm nước rồi mới chậm rãi nói: “Là kinh khủng “

“Nói càn gì đó!” Ma ma từ trên lầu đi xuống. “Vì hôm nay trời cũng tối rồi, cho nên tiểu Mộc mới ở lại đây một đêm.”

Lăng Nguyên Vân không lên tiếng, chỉ là trong lòng thầm kêu xui xẻo.

“Đúng rồi tiểu Vân, tối nay các con ngủ cùng nha! Trao đổi tình cảm chút đi!” Một câu nói này của ma ma làm cho Lăng Nguyên Vân muốn học máu.

“Được thôi!” Lãnh Tử Mộc mỉm cười chấp nhận.

“Mẹ à, giường của con rất là chật!” Lăng Nguyên Vân vội vàng thoái thác.

“Đừng có nói nhiều!” Ma ma tức giận nhìn Lăng Nguyên Vân.

“Haizz, thật đáng buồn!” Lăng Nguyên Vân lắc lắc đầu.

Tối nay có một bộ phim điện ảnh rất thú vị, là bộ phim nước ngoài về trinh sát suy luận, trước giờ Lăng Nguyên Vân rất thích những bộ phim điện ảnh loại hình này, bọn họ liền ở trong phòng, ngồi trên sàn vừa xem vừa ăn quà vặt. Lăng Nguyên Vân vẫn luôn chăm chú nhìn không chớp mắt vào cái tivi, quên luôn cả đồ ăn đang cầm trong tay, cho nên bị Lãnh Tử Mộc – tên không hề thích loại phim điện ảnh này – ăn sạch sành sanh. Đợi đến lúc phim chiếu hết rồi, Lăng Nguyên Vân mới phát hiện tay mình đang cầm một cái bao trống không.

“Anh ăn khỏe thật đấy, ngay cả phần của tôi cũng ăn hết rồi!” Lăng Nguyên Vân rất bất lực nói.

“Ai bảo cậu cứ nhìn chăm chăm vào cái tivi chứ! Tôi chỉ là thuận tiện thuận tiện mà thôi!” Lãnh Tử Mộc dùng giọng điệu vui vẻ nói, Lăng Nguyên Vân không nói gì nữa.

“Hình như cậu rất thích mấy phim suy luận này hả?!” Lãnh Tử Mộc chủ động mở miệng.

“Ừm” Lăng Nguyên Vân trả lời.

“Vậy sau này nếu như cậu có hứng thú, cậu có thể đi làm cảnh sát đấy!” Lãnh Tử Mộc nói, vô tình khiến cho Lăng Nguyên Vân đau nhói cõi lòng. Sau này ... tôi có sau này sao?

“Anh nói nghe thật là dễ dàng, vậy công ty thì sao, nếu tôi đi làm cảnh sát rồi thì công ty nhà tôi sẽ ra sao?” Lăng Nguyên Vân mặt không biểu tình nói.

“Tôi tin rằng dì yêu thương cậu như vậy, dì ấy sẽ không ép buộc cậu làm những việc mà cậu không muốn đâu.” Lãnh Tử Mộc tiếp tục nói, Lăng Nguyên Vân ngó ra vài giây, chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà thôi, tim của cậu lại bắt đầu đau rồi, cậu kiên định nhìn Lãnh Tử Mộc, từng câu từng chữ nói ra đều rất rõ ràng.

“Nhưng tôi không muốn tổn thương bà, bà đã mất đi người chồng của mình, bà không thể lại mất đi con trai của mình nữa.” Căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi cả tiếng tivi cũng không còn nữa, chỉ còn tiếng thở đều đều. Lãnh Tử Mộc đột nhiên rơi lệ, rất nhẹ thôi, anh đột nhiên cảm thấy khóe mắt cay cay.

“Tại sao? Tại sao các người đều cao thượng như vậy chứ! Còn tôi lại giống như một tên tiểu nhân đê hèn!” Lãnh Tử Mộc thét lên, Lăng Nguyên Vân im lặng nhìn anh.

“Khi mẹ tôi mất, tôi chỉ mới mười ba tuổi thôi, trong mười ba năm đó, tôi vẫn chưa yêu thương bà cho thật tốt! Tôi cứ tưởng rằng mình không để tâm, mỗi ngày đều tự an ủi bản thân, không sao đâu, chỉ là ma ma qua đời thôi, còn lại mình tôi vẫn được mà, nhưng mỗi lời an ủi lại như một nhát dao, gạch lên đó những vết thương mới, rốt cuộc vì cái gì mà tôi lại buồn như vậy chứ? ” Lãnh Tử Mộc nói một hơi, nói hết rồi nước mắt tiếp tục rơi trên khuôn mặt tuần mỹ, Lăng Nguyên Vân rút vài tờ khăn giấy ra đưa cho anh.

“Được rồi, đừng có khóc nữa! Người cũng đã lớn như vậy rồi!” Giọng nói của Lăng Nguyên Vân trở nên dịu dàng, Lãnh Tử Mộc gạt mình.

“Kể từ bây giờ, cứ hãy làm bạn với tôi! ” Câu nói của Lăng Nguyên Vân khiến cho Lãnh Tử Mộc hết hồn, cậu ta, có bị sao không vậy????

Màn đêm mê hoặc lòng người, bọn họ giống như cặp vợ chồng đang cãi nhau, giữ khoảng cách nhất định, ở giữa là một hải giới rất rộng, hai người đều nằm sát ra hai mép giường, trong cái hình chữ nhật chật hẹp, bọn họ lưng đối lưng, không nói một câu, tuy rằng bọn họ cùng giới tính, nhưng vô duyên vô cớ cùng nằm

ngủ trên một một cái giường như vậy, thật sự là rất kì quái, bầu không khí khó xử bao trùm lên bọn họ.

“À”

“Cái đó”

Hai người nói cùng lúc, căn phòng lập tức lại trở nên yên tĩnh.

“Anh đừng có nói! Nghe tôi nói!” Lăng Nguyên Vân nói với giọng điệu vô cảm, sao vậy a, tại sao lại bá đạo như vậy!! Lãnh Tử Mộc ở trong lòng trách móc, nhưng tên gia hỏa này chủ động nói chuyện với mình đúng là chuyện hiếm gặp trên thế gian a! Cho nên anh không có nói chuyện, ngoan ngoãn nằm đó đợi Lăng Nguyên Vân nói.

“Anh, sao lại buồn như vậy???” Lời nói của Lăng Nguyên Vân khiến Lãnh Tử Mộc ngớ cả người.

“Anh rõ ràng yêu mẹ của anh như vậy, tại sao cứ phải chống chế chứ?” Lăng Nguyên Vân bực tức hỏi.

“Bởi vì lúc đó tôi căn bản không hiểu a!” Lãnh Tử Mộc phản bác lại.

“Không hiểu? Như vậy tôi có thể nói tôi khi ấy cũng hiểu sao? Anh đang tìm một lý do khách quan đấy à?” Lăng Nguyên Vân tức giận nắm lấy cổ áo của Lãnh Tử Mộc.

“Cậu kích động như vậy làm gì chứ! Tôi đang mặc đồ ngủ a! Nam nam cũng thọ thọ bắt thân đó! Tránh xa tôi chút đi!” Sau khi nghe xong câu nói này Lăng Nguyên Vân lập tức nói lỏng ra, nhưng trên mặt vẫn còn một tia giận dữ.

“Tôi thật sự cho rằng tôi không quan tâm đến bà ấy, nhưng không biết tại sao, nghe thấy từ “ma ma” trong lòng lại thấy đau đớn, tôi thích ma ma như vậy, nhưng bản thân tôi lại không hề ý thức được điều đó, tại sao, tôi cứ luôn tự trách mình, ma ma của tôi, cho đến khi bà ấy mất đi tôi mới bắt đầu thấy hoảng sợ!” Nước mắt của Lãnh Tử Mộc lại rơi rồi.

“Nếu như anh không nói cho bà ấy biết, anh nhất định sẽ hối hận! Bây giờ anh đã hối hận rồi, không phải sao?” Lăng Nguyên Vân thở dài.

“Hối hận? Đúng vậy, tôi thật sự hối hận rồi.” Lãnh Tử Mộc cúi đầu, Lăng Nguyên Vân đột nhiên cười rồi, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, Lãnh Tử Mộc lại bắt đầu ngẩn ra như tên ngốc.

“Mau đến đây ngủ đi!” Lăng Nguyên Vân giở chăn lên.

“Cậu nói cái gì?” Lãnh Tử Mộc nhìn cậu với ánh mắt không thể tin nổi.

“Anh không ngủ thì tôi đi ngủ đó.” Lăng Nguyên Vân đắp chăn lại nằm ngủ trên giường.

“Đừng!” Lãnh Tử Mộc cũng vội vã leo lên, cùng Lăng Nguyên Vân giành giật cái chăn.

“Không phải anh không ngủ sao?”

“Ai nói vậy?”

“Là lúc này anh nói đó! Anh đừng có nuốt lời a!”

“Cái gì chứ! Cậu cứ giỡn hoài!” Hai người ở trên giường lăn qua lăn lại.

“A!” Đột nhiên Lãnh Tử Mộc kêu lên, khoảng cách giữa hai người gần như bằng không, một milimet, bầu không khí thoáng chốc trở nên lạnh dần, ngưng ngưng đến nỗi không thể ngưng ngưng hơn được nữa.

“Thump thump” Tiếng tim đập, Lãnh Tử Mộc nhìn vào khuôn mặt tinh trí đang cúi xuống kia, tim đập loạn nhịp, Lăng Nguyên Vân ngược đầu nhìn Lãnh Tử Mộc, trong thoáng chốc chợt thất thần, không khí xung quanh như đông cứng lại.

Đột nhiên, Lãnh Tử Mộc nhẹ nhàng ấn môi mình lên môi Lăng Nguyên Vân, Lăng Nguyên Vân lúc đầu cũng thử phản kháng, nhưng phát hiện làm vậy cũng vô ích thôi, tên gia hỏa này rốt cuộc muốn làm gì đây? Hơi thở của Lăng Nguyên Vân trở nên gấp gáp, quên luôn cả việc phản kháng, đón lấy làn môi của Lãnh Tử Mộc đưa nhau vào một nụ hôn thật sâu. Nhưng khi tất cả kết thúc, bọn họ đều không rõ, tại vì sao lại thích con người trước mắt này vậy? Hay chỉ là cơ bất trạch thực*, khi bọn họ hồi ức lại tất cả những chuyện này, trong não chỉ có hai chữ: kinh tởm.

Chú giải:

Cơ bất trạch thực: Khi đói bụng quá thì sẽ không kén chọn nữa, cái gì cũng ăn, ý chỉ khi tình thế bắt buộc, không kịp lựa chọn.

5. Chương 5: Bí Mật Không Thể Nói 5

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Sáng sớm, những tia nắng trong suốt chiếu vào, chiếu lên khuôn mặt tuần mỹ của bọn họ. Quả nhiên, những anh chàng quá xinh đẹp chỉ giỏi gây rắc rối. Lãnh Tử Mộc mở mắt trước, anh dần dần nhớ lại tất cả mọi chuyện của đêm hôm qua, mặt cũng dần dần nóng lên, sống lâu như vậy rồi, sao bản thân lại không biết tính hướng của mình thay đổi rồi chứ?

Không không! Nhất định là vì mình quá lâu chưa có quen bạn gái rồi! Lãnh Tử Mộc ở trong lòng tự an ủi.

Lúc này, Lăng Nguyên Vân cũng mở mắt ra, trên mặt cậu một chút biểu cảm lúng túng cũng không có, chỉ là lãnh đạm nói một câu “Mau đi học!” liền bò dậy, đánh răng rửa mặt, cuối cùng là thay đồ.

Lăng Nguyên Vân mới gỡ hai cái nút trên bộ đồ ngủ, quay đầu lại, nhìn Lãnh Tử Mộc – kẻ này giờ nhìn không chớp mắt – nói: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Lãnh Tử Mộc lập tức mặt đỏ lên tới đầu, “Ai mà thêm chứ!” anh lí nhí một câu, một lúc sau, Lăng Nguyên Vân đã mặc xong đồng phục.

“Cái đó, tiểu Vân này!” Lãnh Tử Mộc miễn cưỡng mở miệng.

“Cái gì?” Lăng Nguyên Vân không có nhìn anh, chỉ hỏi có một câu.

“Tôi không có mang đồng phục đến đây! Chỉ có quần áo ở yến hội ngày hôm qua!” Lãnh Tử Mộc sắc mặt khó coi.

“Cái này ...” Lăng Nguyên Vân suy nghĩ vài giây, sau đó từ trong tủ lấy ra một bộ quần áo ném cho anh.

“Mặc vào đi!” Cậu nói mà mặt không cảm xúc.

“Cám ơn!” Lãnh Tử Mộc vui mừng nói, Lăng Nguyên Vân nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Quá tốt rồi, quần áo có mùi hoa oải hương, mùi vị đặc trưng trên người Lăng Nguyên Vân, Lãnh Tử Mộc mặc vào mà lòng tràn ngập niềm vui, vóc dáng của tên gia hỏa này cũng không tệ, cũng may là bản thân cũng chẳng thua kém gì, cũng có thể gọi là “môn đăng hộ đối” đó! Nghĩ đến đây, Lãnh Tử Mộc không khỏi mỉm cười. Không đúng! Mình đang nghĩ cái gì vậy a!!!! Lãnh Tử Mộc vội vàng dẹp bỏ cái suy nghĩ dơ bẩn của mình, nổi hết da gà rồi này!!!

“Anh thay xong chưa vậy? Sao mà lâu quá vậy chứ!” Lăng Nguyên Vân đứng bên ngoài cửa nói một cách thiếu kiên nhẫn.

“Xong rồi!” Lãnh Tử Mộc vội vàng trả lời, đi ra cửa.

“Ngày mai sẽ trả cho cậu!” Lãnh Tử Mộc hỏi thử.

“Không cần đâu.” Lăng Nguyên Vân bực mình nói.

“?” Ánh mắt không hiểu.

“Tôi không thích dùng đồ có mùi của người khác, tôi bị khiết phích. Một câu trả lời khô khốc.

“Cậu nói cậu bị” Lãnh Tử Mộc hét lên như là gặp phải người ngoài hành tinh, cậu ta nói cậu ta bị khiết tích, vậy cái KISS ngày hôm qua, không lẽ chỉ là ngoài ý muốn? Bản thân cứ tưởng rằng mình đã vào được nội tâm của cậu ấy rồi, hóa ra là do bản thân tự biên tự diễn sao??? Lãnh Tử Mộc càng nghĩ càng phiền não, đầu cúi xuống thật thấp.

“Anh đang nghĩ cái gì đó?” Lăng Nguyên Vân xoay đầu lại liền nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của Lãnh Tử Mộc.

“Không có a! Không có!” Lãnh Tử Mộc đột nhiên phản ứng, vội vàng lắc đầu.

“Từ khi nào mà anh lại ngốc như vậy được cơ chứ!” Lăng Nguyên Vân lắc đầu bất lực.

“Cái gì? Lăng Nguyên Vân! Cậu dám nói bốn thiếu gia, người mê đảo chúng sinh, khuynh quốc khuynh thành là tên ngốc ư?” Lãnh Tử Mộc tức đến nổi nhảy dựng lên.

“Dáng vẻ hiện nay của anh chính là rất ngốc.” Lăng Nguyên Vân làm lơ bộ dáng muốn nổi điên của Lãnh Tử Mộc, vẫn lãnh tĩnh như cũ quăng ra một câu làm Lãnh Tử Mộc càng điên tiết hơn.

“Ha ha! Lăng Nguyên Vân!” Đúng lúc Lãnh Tử Mộc đang muốn nện vào khuôn mặt xinh đẹp kia của Lăng Nguyên Vân, Lăng Nguyên Vân kéo tay Lãnh Tử Mộc, lộ ra một nụ cười mê hoặc lòng người, Lãnh Tử Mộc đứng đực ra đó, tiêu rồi! Anh lại bị nụ cười có vẻ gian tà kia hút hồn rồi.

“Xuống dưới ăn sáng đi!” Lăng Nguyên Vân nắm tay Lãnh Tử Mộc đi xuống lầu một cách tự nhiên, Lãnh Tử Mộc trong chốc lát đã mất đi khả năng ngôn ngữ, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo cậu.

Sau buổi sáng, bọn họ thông thả đi ra cửa.

“Chúng ta đi bắt xe buýt đi!” Lãnh Tử Mộc đột nhiên hứng chí, cười híp cả mắt nói cùng Lăng Nguyên Vân.

“Bệnh thần kinh!” Lăng Nguyên Vân bỏ lại ba chữ liền đi mở cửa xe.

“Anh thật sự muốn ngồi xe buýt?” Lăng Nguyên Vân nhìn Lãnh Tử Mộc nói.

“YES!” Lãnh Tử Mộc gật gật đầu.

“Rất tốt!” Lăng Nguyên Vân cũng gật gật đầu.

“Vậy tôi đi trước đây!” Lăng Nguyên Vân lên xe không hề quay đầu lại, xe nhanh chóng chạy đi.

“Cậu thật sự bỏ lại tôi ở đây sao!?” Lãnh Tử Mộc nhìn theo bóng chiếc xe dần dần biến mất mà hét lên, âm thanh nhanh chóng được gió mang đi. Thật là, sao lại phải tự làm khổ mình chứ? Lãnh Tử Mộc hồi hận lắc lắc đầu, cánh tay ưu nhã quắc một chiếc “TAXI” anh cũng nhanh chóng biến mất rồi.

6. Chương 6: Bạch Nhật Mộng

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Nét đẹp của mùa xuân, chỉ có thể nhìn chứ không thể đạt được.

Dù sao đi nữa thì hai người cũng không học chung một trường cao trung nên sẽ không đụng mặt nhau, thật là may, mà dù có đụng mặt nhau thì cũng chỉ cảm thấy ngỡ ngàng mà thôi! Nhưng mà một buổi sáng không gặp tiểu Vân, trong lòng có chút trống vắng. Lãnh Tử Mộc ngồi trong lớp mà tâm hồn treo ngược cành cây, trái tim sớm đã trôi dạt đến chỗ Lăng Nguyên Vân mất rồi.

Lăng Nguyên Vân đang trong giờ lên lớp ở ngôi trường kia bất giác hắt hơi hai cái, cậu khịt khịt mũi, sao hôm nay cứ hắt hơi không ngừng a! Khẳng định là tên gia hỏa Lãnh Tử Mộc kia đang rửa mình rồi! Không đúng! Cậu lập tức lắc lắc đầu, không được lại nhớ đến tên gia hỏa đó nữa! Tên gia hỏa có gì đâu mà nhớ chứ! Lăng Nguyên Vân càng nghĩ như vậy thì càng hỗn loạn, cuối cùng đành vùi đầu xuống bàn nằm ngủ, tại sao ngay cả trong giấc mơ cũng gặp tên tiểu tử đó a! Tại sao tại sao!!!! Lăng Nguyên Vân trở nên cáu kỉnh, nghe giảng cũng không được, ngủ cũng không xong, cuối cùng cậu chạy thẳng ra khỏi lớp học, ở trên thao trường chạy hết một trăm vòng.

“Cậu ta điên rồi!” Các bạn cùng lớp đứng bên cửa sổ nhìn Lăng Nguyên Vân ở trên thao trường chạy hết một vòng rồi lại một vòng, cả người ướt đầm mồ hôi mà suy ra kết luận.

“Buổi sáng đã qua mất mấy tiếng rồi, không phải cậu ta vẫn đang chạy bộ buổi sáng đấy chứ?” Mấy nam sinh tập hợp thành một vòng tròn thảo luận.

“Nói bừa cái gì đó! Vân hoàng tử của chúng tôi không giống như người bình thường, cho nên hành động mới cá tính như vậy đó!! Hãy nhìn làn da quyến rũ của cậu ấy đi, ánh sáng lấp lánh những giọt mồ hôi trong suốt! Khuôn mặt hơi nghiêng của cậu ấy vừa quật cường lại duyên dáng thật sự làm cho người ta say mê wo!” Một đám nữ sinh cũng tụ lại với nhau, không hề nhân nhượng mà phản bác lại nam sinh kia.

“Đúng là cái đám hoa si!” Tụi nam sinh lên tiếng với giọng khinh khỉnh.

“Chỉ có những kẻ đồ kị người khác, tự thấy bản thân không bằng người ta mới tự mình cảm thấy bất an thôi!” Đám nữ sinh không hề lưu tình mà đốp chát lại, tụi nam sinh sau khi nhìn nhìn lại chiều cao của mình thì không cãi với đám nữ sinh nữa, khi bọn họ lại dời ánh mắt đến chỗ Lăng Nguyên Vân – kẻ vẫn đang chạy một cách điên cuồng, mồ hôi sớm đã làm khuôn mặt cậu ướt đầm, khuôn mặt tuấn mỹ của cậu trở nên không thể thấm hơn được nữa, nhưng cậu vẫn chạy với tốc độ và tiết tấu cũ, miệng còn đếm nhẩm “97, 98”

Các bạn học nhìn cậu với vẻ mặt thương tiếc, đoán chắc là đã bị ám ảnh rồi. Đây thật là một đứa trẻ đáng thương a! Khi Lăng Nguyên Vân bắt đầu đuối sức, cậu cúi thấp đầu, tóc rũ xuống che mất khuôn mặt của cậu, hai tay chống đầu gối, mồ hôi từ trên trán rơi xuống mặt đường màu đỏ, đột nhiên, có một cái bóng che mất cậu, cậu thở mạnh rồi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một bộ mặt tươi cười rực rỡ, trong thoáng chốc ngay cả ánh mặt trời cũng bị lu mờ.

“Sao lại là tên tiểu tử này nữa!” Lăng Nguyên Vân trong lòng âm thầm kêu khổ, trong lòng mới lấy lại được chút cân bằng, giờ thì mất hết rồi!

“Anh không lên lớp mà đến đây làm cái quái gì!” Lăng Nguyên Vân đứng dậy, hai tay chống eo hỏi anh.

“Bởi vì nhớ cậu ấy!” Lãnh Tử Mộc lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

“Nhưng tôi không nhớ anh, mau trở về đi!” Lăng Nguyên Vân hươ tay một cái, đẩy Lãnh Tử Mộc đi ra phía cổng trường.

“Trưa nay chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa đi!” Lãnh Tử Mộc vẫn đứng bất động trên mặt đất, tiếp tục mỉm cười và nói.

“Anh mau quay về trường của anh đi!” Lăng Nguyên Vân nói một cách thiếu kiên nhẫn.

“Không! Tôi muốn ở đây xem cậu chạy bộ!” Lãnh Tử Mộc y như đứa trẻ, nói sao cũng không chịu đi.

“Vậy tôi lên lớp đây.” Lăng Nguyên Vân một mình đi lên lầu.

“Đợi một chút! Tôi với cậu cùng nhau lên lớp!” Lãnh Tử Mộc đứng phía sau cậu hét to lên.

“Anh điên rồi sao?” Lăng Nguyên Vân quay đầu lại, thật hiếm khi trên mặt vị đại thiếu gia này có cảm xúc a.

“Không có chỉ là” Lãnh Tử Mộc đột nhiên không tìm được từ nào để diễn tả.

“Vậy quay về lớp học của mình đi!” Lăng Nguyên Vân nói một cách thiếu kiên nhẫn.

Tại sao vậy? Cậu ấy ghét mình xuất hiện trước mặt cậu ấy đến vậy sao? Tim Lãnh Tử Mộc bị một nỗi thương cảm không tên nhét đầy, anh ngược đời mắt buồn bã ai oán nhìn chăm chú vào Lăng Nguyên Vân ở trước mặt. Lăng Nguyên Vân không hề ý thức tới việc Lãnh Tử Mộc sẽ nhìn mình như vậy, cho nên khi cậu nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp tràn đầy tình cảm này, mặt cậu bất giác đỏ lên, giống như ngọn lửa trong lò hừng hực bốc cháy. Cậu vội vàng quay mặt đi.

“Tiểu Vân, cậu rất ... ghét tôi sao?” Lãnh Tử Mộc đau lòng hỏi cậu, Lăng Nguyên Vân ngẩn người, có chút xấu hổ cúi đầu thấp xuống.

“Ý của cậu là ... rất ghét tôi phải không?” Lãnh Tử Mộc vô cùng đau đớn mà hỏi cậu.

“?” Lăng Nguyên Vân có chút tức giận ngẩng đầu lên, rõ ràng bản thân đã biểu hiện rõ đến vậy rồi, rốt cuộc anh ta muốn mình phải biểu đạt ra sao vậy a!!

“Nhìn dáng vẻ của cậu là biết rồi!” Lãnh Tử Mộc lại bắt đầu rưng rưng nước mắt, thật là không thể chịu nổi nữa a! Lăng Nguyên Vân ném cho anh một cái nhìn khinh khi rồi xoay người đi lên lầu, để lại một Lãnh Tử Mộc cô độc đứng trên thao trường cùng một đám bạn học đang xem náo nhiệt.

7. Chương 7: 6

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Mùa xuân ưu nhã, giống như một cái bẫy thoát ẩn thoát hiện, bất cứ lúc nào cũng có thể lọt vào đó.

Màn đêm dang rộng vòng tay thanh bình của nó, trong sắc đen vô tận ấy trôi nổi vài đám mây màu đen. (Có mây màu đen sao?) Lãnh Tử Mộc buồn rầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời màu đen kia cũng giống như tâm tình u ám của anh vậy, đúng thật nên gọi là “Ngày thứ năm đen tối”, tự sát a! Người cha vẫn luôn trầm mặc giờ gấp tờ báo trong tay lại, đi đến bên cạnh cậu con trai.

“Tiểu Mộc, đang nghĩ gì thế hả?” Ông hiền từ hỏi.

“Lăng Nguyên Vân!” Lãnh Tử Mộc không hề thông qua não bộ suy nghĩ đã trực tiếp thốt ra, đến khi phát hiện mình lỡ lời thì cha đang mỉm cười nhìn anh.

“Thật hiếm khi có một người có thể khiến cho tiểu Mộc của chúng ta xem trọng a!” Cha anh cảm thán nói.

“Ai coi trọng cậu ta chứ!” Lại thốt ra mà không hề suy nghĩ.

“Vội vàng phủ định thường chính là khẳng định!” Cha anh cười một cách lão luyện, đúng là gừng càng già

càng cay mà. Lãnh Tử Mộc bị đoán trúng tim đen thì càng thêm chán nản.

“Con trai, con quyết định chuyện gì ba ba đều không can thiệp vào, nhưng con nhất định phải dựa vào cách nghĩ của bản thân mà hành động, như vậy ba ba mới vui lòng được!” Cha anh thở dài với ý nghĩa sâu xa.

“Được rồi, con trai bảo bố à, đừng có nghĩ nữa, hôm nay đã làm món tôm chiên Nam Mỹ mà con thích ăn nhất này!” Trên khuôn mặt đã trải nhiều thăng trầm của cha anh viết đầy hai chữ yêu thương.

“A! Tôm!” Lãnh Tử Mộc vừa mới nghe tới món ngon là nhanh chóng quên đi những chuyện buồn phiền, bây giờ chỉ lo chạy vội đến phòng ăn, bụng của anh đã không cho phép anh tiếp tục buồn rầu nữa rồi.

Cùng lúc đó, tại nhà của Lăng Nguyên Vân.

“Tiểu Vân! Con không sao chứ?” Ma ma đang lo lắng nhìn Lăng Nguyên Vân do không cẩn thận bị vấp ngã làm trầy da mà máu chảy không ngừng.

“Mẹ, con” Sắc mặt của Lăng Nguyên Vân nhợt nhạt hơn so với bình thường, cậu cố gắng chống đỡ, không để bản thân biểu hiện ra chút đau đớn nào hết, nhưng người mẹ chu đáo đã phát hiện trên trán con mình phủ đầy mồ hôi, bà nắm chặt đôi tay của đứa con, cố hết sức không để bản thân rơi lệ. Mẹ con hai người vẫn đang nhìn, sự nhìn nhục này đau khổ hơn bất cứ điều gì khác.

“Không cần lo lắng cho con đâu.” Lăng Nguyên Vân an ủi mẹ mình, ma ma gật gật đầu, bà tin tưởng con trai mình. Lăng Nguyên Vân ấn nhẹ lên vết thương, đau hay không giờ đã không còn quan trọng nữa rồi, cậu chỉ hy vọng có thể cầm máu, để ma ma đừng có đau lòng thêm nữa.

Ở trong phòng lấy vội miếng băng dán, một cánh tay ấn chặt vết thương, còn tay kia phụ trách phối hợp với miệng để xé miếng băng dán ra. Đột nhiên cậu cảm thấy bản thân như mất phương hướng, một cơn gió thổi vào phòng, cũng thổi lạnh đi trái tim của cậu. Cho dù có làm cách nào để cầm máu, thì cuối cùng cũng phải chết mà thôi! Cậu đứng ngẩn ngơ hết mười phút, cuối cùng nặng nề ngã trên mặt đất, hôn mê rồi.

Lúc tỉnh lại, cậu phát hiện tay trái mình gim đầy các ống kim tiêm, ma ma lặng lẽ ngồi cạnh bên, biểu tình bình tĩnh. Như đọc được thứ gì đó từ cái lưng bình tĩnh kia, cậu vội vàng ngồi dậy hỏi:

“Mẹ! Nói cho con biết! Con có phải sắp chết rồi không?” Cậu không biết tại sao mình lại có thể mở miệng nói ra từ “chết”.

“Mẹ không cho con nói bậy!” Ma ma cố gắng kìm nén dòng nước mắt đang chực chờ rơi.

“Nói cho con biết, ma ma!” Lăng Nguyên Vân đã bình tĩnh hơn chút, đôi tròng mắt màu nâu cũng đã sáng như cũ, ma ma do dự rồi, bà rất hiểu tính cách của con trai mình, nó là đứa miệng thì cứng nhưng tâm thì mềm, ngoài mặt giống như cục đá nhưng kì thật rất yếu ớt.

“Được rồi! Mẹ nói cho con biết!” Ma ma lấy ra thứ dừng khí lớn nhất trong suốt mười mấy năm qua, tâm trạng có cảm giác sắp cuộn lại thành một đống rồi, đến đây Lăng Nguyên Vân mới im lặng, cậu cũng đang lấy ra thứ dừng khí lớn nhất trong suốt mười mấy năm qua để ngồi yên lắng nghe.

“Con trai à, bác sĩ nói, con” Ma ma vẫn chưa mở miệng nói, nước mắt đã rơi đầy khuôn mặt.

“Con nhiều nhất, chỉ còn hai tuần nữa thôi” Nhiều nhất, chỉ còn hai tuần nữa thôi sao? Thời gian thật sự không buông tha cho mình a! Bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt đi cái sinh mệnh khinh bạc này của mình, cậu không biết rằng, sắc mặt của cậu đã không còn như người bình thường nữa rồi, đôi môi trắng xanh, khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên xanh xao còn hơn tờ giấy trắng, chỉ cần trên người bị trầy chút xíu thôi, cũng có thể mất mạng ngay.

Ánh mắt của Lăng Nguyên Vân trở nên trống rỗng, cậu hồi ức lại những chuyện từ thuở còn thơ đến nay, từng li từng tí, toàn bộ đều khắc sâu vào trong trí nhớ.

“Chuyện này, hình như tiểu Mộc vẫn chưa biết phải không? Con và nó là bạn, con cũng nên nói cho nó biết đi.”

Lời của ma ma khiến cho đầu của Lăng Nguyên Vân lại bắt đầu nhức nhối, tại sao vậy chứ? Tại sao khi nhắc đến anh, trong lòng lại cảm thấy lưu luyến đến vậy? Tại sao không muốn cho anh biết đến thế? Là sợ sẽ nhìn thấy bộ dáng đau lòng của anh sao? Hay là sợ anh ấy sẽ tránh xa bản thân? Lăng Nguyên Vân cảm thấy suy nghĩ của mình trở nên hỗn loạn một cách nghiêm trọng, tên gia hỏa đó, thật sự sẽ quan tâm đến mình sao? Đáng ghét! Bây giờ là lúc nào rồi mà còn nghĩ tới mấy chuyện không đâu! Lăng Nguyên Vân cứ nghĩ hoài nghĩ mãi, dòng nước mắt lạnh băng thuận theo khóe mắt rơi xuống.

8. Chương 8: Bí Mật Không Thể Nói 7

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Nỗi bi thương của mùa xuân, cuối cùng cũng kết thúc rồi phải không?

Lãnh Tử Mộc lại một lần nữa đến trước ngôi biệt thự lớn mà anh ngày nhớ đêm mong của Lăng Nguyên Vân, Lăng Nguyên Vân đi lên lầu, cậu ngồi trong phòng của mình, nhìn ngẩn ngơ ra ngoài cửa sổ lớn. Đột nhiên cậu nhìn thấy một dáng người quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn vội vàng từ trên một chiếc xe đưa đi xuống, chạy thẳng đến trước cửa nhà cậu, người đó đương nhiên chính là Lãnh Tử Mộc. Lãnh Tử Mộc nhìn căn phòng còn sáng đèn kia, giống như đã hạ một quyết tâm rất lớn anh ngẩng đầu lên, đang muốn nói gì đó nhưng lại lập tức do dự cúi đầu xuống, gió đêm lùa qua những lọn tóc mềm mại của anh, làm ánh lên sắc tím dịu nhẹ, Lăng Nguyên Vân đứng ở cửa sổ nhìn anh, tim đột nhiên không biết vì ai mà đập loạn nhịp.

“Nhất định phải dựa vào cách nghĩ của bản thân mà hành động,” Lời nói của cha vẫn vang vọng bên tai anh, thật sự có thể sao? Thích thì phải làm sao? Dựa theo cách nghĩ của bản thân ... Lãnh Tử Mộc cảm

thấy bối rối, thậm chí là cách nghĩ vượt xa sự tưởng tượng cũng có thể sao? Sẽ không phải chịu sự quấy nhiễu hoặc phá hoại gì chứ?

“Anh ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì a?” Lăng Nguyên Vân ngồi ở trong phòng nóng lòng chết đi được, bây giờ cậu chỉ có thể ngồi đó nhìn anh than ngắn thở dài, tên gia hỏa đó trước giờ đều suy nghĩ rất đơn giản cơ mà! Lăng Nguyên Vân bắt đầu thở dài, hơn nữa trời tối cũng có chút lạnh ya! Anh ta mặc ít áo như vậy, sẽ cảm lạnh mất thôi! Lăng Nguyên Vân bắt đầu lo lắng, lát sau lại tự cười mình, mình từ khi nào đã trở nên lười thôi như vậy chứ? Ba ba của anh ta cũng chẳng quản nhiều đến vậy nữa là! Thế nhưng cũng đã hơn mười giờ rồi, tên gia hỏa đó hình như vẫn chưa có ý định rời đi a?! Lăng Nguyên Vân lại bắt đầu lo lắng, một lát sau, cậu đi xuống lầu.

Lãnh Tử Mộc vẫn cứ đứng đó, người không khỏi cảm thấy có chút lạnh, tiêu rồi! Ra khỏi nhà vội quá, cứ nhiên quên mang theo áo khoác mất rồi, chỉ mặc một chiếc áo tay ngắn mà đi đến đây rồi. Anh hắt hơi một cái, hai tay xoa vào nhau, đột nhiên, một vật có vẻ ấm áp được đắp lên người mình, anh nhìn kỹ lại, cứ nhiên là một cái áo khoác, Lãnh Tử Mộc kinh ngạc vội ngẩng đầu lên, ở trước mặt anh, là một khuôn mặt hốc hác xanh xao, anh ngẩn ra một lúc, đây không phải là

“Anh là đồ ngốc! Anh nghĩ rằng sắp đến mùa hè rồi thì có thể ăn mặc tùy tiện như thế sao?” Tuy rằng lời nói có vẻ rất khó chịu, nhưng nghe vào hình như cũng không có gì là sai cả a? Lãnh Tử Mộc như quá kinh ngạc vì được quan tâm mà cười ngốc.

“Anh có chuyện gì sao?” Lăng Nguyên Vân hỏi anh.

“Không có a có!” Lãnh Tử Mộc vội vàng nói.

“Vậy nói đi!” Giọng điệu của Lăng Nguyên Vân tràn đầy vẻ gấp gáp.

“Cái đó” Lãnh Tử Mộc dời ánh mắt đi nơi khác một cách không tự nhiên.

“Không phải anh có tài ăn nói lắm sao? Sao bây giờ cứ lắp ba lắp bắp vậy hả?” Trời đất chứng giám, Lăng Nguyên Vân nói câu này chỉ là muốn điều chỉnh bầu không khí chút thôi, nhưng mặt của Lãnh Tử Mộc cứ không ngừng đỏ lên.

“Hôm nay hôm nay trời nóng quá!” Lãnh Tử Mộc kéo cổ áo ra cho thoáng gió, Lăng Nguyên Vân có cảm giác muốn đánh con người trước mặt này một trận, bởi vì dù nhìn dọc nhìn nghiêng thì trên khuôn mặt anh cũng viết hai chữ to đùng là “đánh tôi”.

“Thôi vậy, tôi quay vào nhà đây!” Lăng Nguyên Vân vừa nói vừa xoay người.

“Đợi một chút!” Như thể đã dùng hết toàn bộ sức lực, Lãnh Tử Mộc kéo áo Lăng Nguyên Vân lại, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, mọi thứ như ngưng đọng, những sợi tóc mềm mại vẫn phấp phới tung bay, ánh đèn vàng vọt soi rọi hai thân người, vừa mơ hồ nhưng vừa mê mẩn.

“Tiểu Vân! Anh thích em! Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, cho dù là sau này đi nữa thì anh vẫn sẽ tiếp tục thích em!” Cuối cùng cũng nói ra được rồi, không cần biết cậu ấy có chấp nhận hay không, rốt cuộc anh cũng nói với cậu ấy rằng, anh thích cậu. Sau đó là một khoảng thời gian trầm mặc, cô đơn đến đáng sợ, khiến cho hai con người đang có mặt bình tĩnh trở lại, hồi lâu, Lăng Nguyên Vân mới xoay người lại, ôm Lãnh Tử Mộc thật chặt thật chặt, lại là một cơn gió, thổi loạn hai trái tim.

“Cám ơn anh” Lăng Nguyên Vân nói, cậu không có đủ dũng khí để nói hết nửa câu sau, xin lỗi, chúng ta không thể cùng nhau đâu, là vì anh, cũng là vì em. Xin lỗi, em không thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh, bởi vì em không có khoảng thời gian vĩnh viễn.

“Anh biết đáp án của em, vì vậy, xin hãy để anh ôm em thêm lát nữa thôi.” Giọng Lãnh Tử Mộc khàn khàn, anh hiểu rất rõ, tương lai của Lăng Nguyên Vân sẽ không vì chuyện này mà bị ảnh hưởng, cho dù có yêu nhau, thì cũng xin hãy buông xuôi.

Qua một hồi lâu, Lãnh Tử Mộc mới buông Lăng Nguyên Vân ra, anh cười to, tuy rằng nước mắt đã rơi đầy khuôn mặt:

“Tạm biệt! Tiểu Vân!” Anh nhìn Lăng Nguyên Vân làm một cử chỉ tạm biệt, tiểu Vân, thật sự tạm biệt rồi, vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn hãy yên tâm, anh, Lãnh Tử Mộc, sau này sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa đâu! Tạm biệt

Lăng Nguyên Vân nhìn theo bóng lưng thê lương dần khuất xa của Lãnh Tử Mộc, cậu thật sự rất muốn, rất muốn nói cho anh biết, cậu cũng luôn thích anh, kể từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, cho dù là sau này cũng sẽ tiếp tục thích anh. Nhưng nói những lời này còn có ích gì? Dù sao thì cuộc tình này, ngay từ đầu đã không nên có! Tạm biệt! Tiểu Mộc, vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn tạm biệt.

9. Chương 9: Mùa Hạ

Người dịch: Bạch Nhật Mộng

Mùa hạ, cuối cùng cũng đến rồi sao?

Trong sân bay, Lãnh Tử Mộc cứ lật qua lật lại tờ vé máy bay trong tay, trên đó viết: 8.30 Prague. Trong sảnh soát vé rộng lớn, đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay bên ngoài cửa sổ, xin lần nữa lưu giữ lại những hình ảnh này, tổ quốc của anh, bạn bè của anh, cha của anh, còn có “tiểu Vân” khi cái giọng khàn khàn của anh thốt nên hai từ ấy, tim anh như bị xé nát thành nhiều mảnh.

“Ma ma, con phải đi rồi!” Lăng Nguyên Vân đeo cặp lên vai, nhìn ma ma nặn ra một nụ cười, cảm giác vô cùng bất lực.

“Được rồi, đi sớm về sớm!” Ma ma đứng ở cửa mỉm cười nói, Lăng Nguyên Vân vừa mới bước ra khỏi cửa,

lập tức một cơn nhức đầu chóng mặt ập đến, chân cậu vô lực quỳ sụp xuống mặt đất, máu phun ra từ mũi, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

“Tiểu Vân! Tiểu Vân!” Ma ma vội vàng xông đến, nhanh chóng đưa Lăng Nguyên Vân lên xe, thế giới mình cuối cùng cũng phải chia tay với thế giới này rồi sao? Vậy, mọi người nhất định không được khóc, ít nhất thì đừng khóc vì tôi, như vậy tôi mới cảm thấy bản thân còn hữu dụng được chút.

Trong bệnh viện, bác sĩ vừa bận rộn lại gấp rút, nhìn điện tâm đồ cứ từ từ yếu đi mà không thể làm gì hơn.

“Ma ma, con cần giấy bút!” Lăng Nguyên Vân cố gắng nói lớn, ma ma vội vàng lấy giấy bút cho cậu, cậu cố gắng chống đỡ, chậm rãi viết lên trên tờ giấy.

“Nhất định phải cho Lãnh Tử Mộc xem!” Cậu run rẩy đưa tờ giấy cho ma ma, ma ma đột nhiên bật khóc, Lăng Nguyên Vân lúc này đã mãn nguyện mà nhắm mắt, khóe môi vẽ nên một nụ cười khiến người ta xao lòng, nụ cười kiên cường đến nỗi khiến người ta cảm thấy đau đớn, tiểu Mộc, tha thứ cho em giọt nước mắt long lanh từ từ trượt xuống, vẽ nên một dấu chấm hết cho cuộc đời của cậu, hô hấp trong thoáng chốc cũng đã dừng hẳn.

Trong sân bay, Lãnh Tử Mộc đang đưa vé máy bay cho người soát vé, đột nhiên, di động của anh rung bần bật.

“Đây là lúc nào rồi, sao lại còn” Lãnh Tử Mộc vừa chửi vừa nhận điện thoại.

“Là tiểu Mộc phải không?” Tại sao giọng nói của bác gái lại đau khổ đến vậy?

“Bác gái, là con!” Lãnh Tử Mộc lễ phép trả lời.

“Con là người bạn tốt và quan trọng nhất của tiểu Vân, trước khi nó qua đời đã để lại cho con một bức thư, con hãy đến đây lấy đi!”

“Cái gì thế bác gái? Bác nói ai qua đời?” Lãnh Tử Mộc cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại, anh hi vọng là mình nghe lầm.

“Kì thật, tiểu Vân bị mắc bệnh máu trắng, mà còn là thời kì cuối nữa!”

Như thể là sét đánh giữa trời quang, đem sự cứng cỏi của Lãnh Tử Mộc đánh tan thành từng mảnh. Nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ, khuôn mặt cậu xanh xao, cũng như sắc mặt ở lần cuối cùng gặp nhau, còn có cách nói chuyện của cậu ấy Lãnh Tử Mộc sững sờ, anh điên cuồng chạy ra khỏi sân bay, đón một chiếc taxi, nhanh chóng chạy về phía bệnh viện, tiểu Vân, là em đang gạt anh sao? Em biết bản thân không có tương lai, cho nên mới đối xử lạnh lùng với anh như vậy sao?

Không có thời gian cho anh suy nghĩ nhiều, xe đã chạy đến bệnh viện rồi, anh bất chấp tất cả xông vào trong, từ xa đã nhìn thấy ma ma của Lăng Nguyên Vân đứng khóc trước cửa phòng bệnh, Lãnh Tử Mộc nhìn về phía đó, từng bước từng bước một tiến lại gần, anh sợ hãi, sợ tất cả đều là sự thật, anh thật sự phải vĩnh viễn tạm biệt tiểu Vân sao?

Trên giường bệnh trống rỗng, không có cái gì hết, chỉ có một màu trắng đơn thuần, dường như mùi hoa oải hương vẫn còn tràn ngập nơi đây, tiểu Vân, anh đến trễ rồi sao? Xin lỗi, anh đã đến trễ, xin lỗi, anh đã đến quá trễ mất rồi

Giở tờ giấy nhàu nhúm ấy ra, trên đó là nét chữ xiên xiên vẹo vẹo của cậu, nhưng vẫn được viết hoàn chỉnh. Lãnh Tử Mộc ngồi lên chiếc ghế mà tiểu Vân đã từng ngồi, đọc lá thư:

“Lãnh Tử Mộc! (Xin tha lỗi khi em gọi anh một cách bất lịch sự như thế này.) Anh biết không? Em sắp chết rồi. Nhất định là anh không biết phải không? Kì thật em chưa từng nghĩ sẽ để cho anh biết. Cảm ơn, vô cùng cảm ơn anh, cảm ơn anh đã mang lại niềm hi vọng cho chuỗi ngày bình lặng chờ đợi cái chết của em, thế nhưng, hi vọng cũng chỉ ngăn ngủi như vậy thôi. Cho nên, những nỗi sợ hãi này hãy để mình em cán đáng, em hi vọng anh và ma ma hãy vui vẻ! Hóa ra em vẫn luôn nghĩ rằng, nếu như có một ngày em thật sự chết đi, thì liệu anh có đau lòng không? Xin thương để tha thứ cho chút ích kỉ này của con. Em hi vọng anh đừng đau lòng, hãy nhớ rõ, sinh mệnh rất ngắn ngủi, cũng giống như em vậy, nhất định phải sống cho thật tốt. Giữa hai chúng ta có một bí mật không thể nói, anh vĩnh viễn là bí mật không thể nói của em. Ha ha, đừng đau lòng nữa, chí ít cũng phải để em vui lòng mà rời khỏi chứ!!

Tạm biệt tiểu Mộc, em thật sự rất thích anh, em còn thích anh hơn là anh thích em, sau này đừng dễ dàng từ bỏ như thế nữa, chúc anh hạnh phúc!

—BY Lăng Nguyên Vân”

Nắng hè vẫn gay gắt như vậy, Lãnh Tử Mộc mang lá thư bỏ vào trong ngăn kéo, tia nắng chiếu vào khiến cho căn phòng trở nên vô cùng sáng sủa, cuộc sống của tôi cũng sẽ tươi sáng như thế này! Tiểu Vân, em cứ yên tâm đi! Anh sẽ giữ thật kĩ bí mật không thể nói này của chúng ta. Mối anh bắt giác nhẹ nhàng mấp máy:

Cà phê lạnh đã rời khỏi tách, tôi bỏ lại cảm xúc của mình ở phía sau

Liều mạng muốn quay lại những ngày xưa cũ, để có thể nhìn thật rõ khuôn mặt em

Thứ đẹp nhất không phải ngày mưa, mà là mái hiên đã từng đứng trú mưa cùng em

Khung cảnh trong miền hồi ức ấy, giấc mộng du đưa trên chiếc xích đu đã bắt đầu không còn ngọt ngào nữa rồi.

Tiểu Vân, em có nghe thấy chưa? Đây chính là bí mật không thể nói của chúng ta. Lãnh Tử Mộc che mặt lại, những giọt nước mắt lọt qua kẽ tay, rơi xuống. Trong lòng, dường như khuôn mặt tươi cười của

Lăng Nguyên Vân lại xuất hiện trước mặt anh, cậu mặc một bộ đồ trắng tinh tếp với màu da, thân thể cậu như bay trong gió, đôi môi nhợt nhạt khẽ cử động, cậu đang nói: “Xuyt! Đây là một bí mật không thể nói!”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-khong-the-noi>